

14) Եկեղեցւոյ հայրերը ինչպէ՞ս կը մեկնաբանեն Յիսուսի մկրտութեան դրուագը:

Ութերորդ, մինչեւ երեսուն տարեկան դառնալը յայտնապէս ցոյց չտուաւ, թէ ով էր ...: Արդ, այս մեծագոյն խորհուրդներուն պատճառով Քրիստոս կը մկրտուի երեսուն տարեկանին մեզի տալով սրբարար ջուրն ու կենդանարար հոգին. եւ որովհետեւ մարդը մարմին է եւ հոգի, ան երկու տեսակ մաքրութիւն տուաւ՝ ջուրէն եւ հոգիէն, որպէսզի նորոգէ հոգին, որ Աստուծոյ պատկերն է եւ նմանութիւնը, իսկ ջուրը՝ Ս. հոգիի շնորհքով մարմինը մաքրէ մեղքերէն եւ ազատէ ապականութենէն, որպէսզի մահուան կերպարանքը ջուրով լուացուի, որովհետեւ Քրիստոսի մահուամբ կը մկրտուինք:

Այնպէս ինչպէս պատահեցաւ բոլոր դէպքերուն, նախ՝ օրինակները խորհուրդով տպաւորուեցան եւ մարդոց միտքերը կրթեցին, ապա եկաւ ճշմարտութիւնը ուժգին կատարմամբ նոյնպէս ալ պատահեցաւ մկրտութեան խորհուրդի պարագային: Քանզի Յորդանանի ջուրերով մաքրուած էին բազում անգամներ, որովհետեւ անոր մէջէն անցնելով Իսրայէլը մաքրուեցաւ եգիպտական բոլոր ախտերէն եւ արժանի եղաւ ժառանգելու Աւետեաց երկիրը: Անոր մէջ նաեւ Եդիա մարգարէն մաքրուեցաւ եւ երկինք վերացաւ: Նեեման Ասորին մաքրուեցաւ՝ եօթը անգամ մէջը մտնելով: Այս ջուրին մէջ Քրիստոս մկրտուելով հոգիի շնորհքները տուաւ մեզի, որու միջոցով կը մաքրուինք եգիպտական խաւարային բոլոր ախտերէն եւ թեւեր առնելով կը բարձրանանք դէպի երկնային խորանները եւ սրբուինք բոլոր ախտերէն եւ կ'ընդունինք Ս. հոգիի շնորհքները:

ԱՂԱՆԴԱՒՈՐԱԿԱՆ
ՇՈՐԺՈՒՄՆԵՐ

ԲԱՍԸԼԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ
ՀԱՄԱՌՕՏ ՊԱՏՄԱԿԱՆԸ

10. ԴԱՏԱՍՏԱՆԻ ՕՐ ԵՒ ՀԱՏՈՒՑՈՒՄ

Կ'ըսեն՝ թէ Դատաստանի Օրը հաշուետուութիւն չկայ՝ եւ պիտի չըլլայ: Բայց Քրիստոս կ'ըսէ. «Ձեզի կ'ըսեմ, թէ ամէն դատարկ խօսքի համար՝ որ մարդիկ կը խօսին, դատաստանին օրը հաշիւ պիտի տան» (Մտթ. 12:36): Հռովմայեցւոց նամակը նոյն բանը կ'ըսէ. «Դուն ինչո՞ւ քու եղբայրդ կը դատես, կամ ինչո՞ւ քու եղբայրդ կ'անարգես, որովհետեւ բոլորս ալ Քրիստոսի ատեանին առջեւ պիտի կանգնինք: Որովհետեւ գրուած է. «Ես կենդանի եմ, - կ'ըսէ Տէրը, - որ ամէն ծունկ ինձի պիտի ծռի, եւ ամէն լեզու Աստուծոյ պիտի խոստովանի»: Ուրեմն մեզմէ ամէն մէկը հաշիւ պիտի տայ իր անձին համար» (Հռ. 14:10-12): Նոյնպէս Պետրոս առաքեալ կը գրէ, թէ հեթանոսական ցանկութիւններով ապրողներ «պատասխան պիտի տան անոր՝ որ պատրաստ է դատել կենդանիներն ու մեռելները» (Ա. Պետ. 4:5):

Միրելի ընթերցող, ճՐԱԳ քերթը ամէն Կիրակի կը բաժնուի մեր ժողովուրդին, եկեղեցիներու բանկային մօտ: Նաեւ՝ Facebook-ի վրայ փնտռել «Jerak կամ ՃՐԱԳ», ապա սեղմել «Like»ը, կարդալու կամ անդամագրուելու համար:

ՀԱՍՅԷ.

ՔՈՒ ԽՕՍԲԴ ԽՄ ՈՏԹԵՐՈՒՄ ԵՐԱԳ Է ՈՒ ԽՄ ՇԱԽՂՆԵՐՈՒՄ ԼՈՅՍ (Ս. 119-105)

ԺԱ. ՏԱՐԻ ԿԻՐԱԿԻ, 26 ՕԳՈՍՏՈՍ 2018 ԹԻԻ 34

ԿԻՐԱԿԻ ՕՐԵՐՈՒ ՍԱՏՈՒՄՃԱՆՉԱԿԱՆ ԸՆԹԵՐՑՈՒՄՆԵՐ
ԵՍ. 9.8-19: Բ. Կր. 1.1-11:
ՅԻՍՈՒՄ ԲՐԻՍՏՈՍԻ ԱԲՏԱՐԱՆԸ ԸՍՏ ՄԱՐԿՈՍԻ 4.35-41

Նոյն օրը երեկոյեան, Յիսուս իր աշակերտներուն ըսաւ. «Եկէ՛ք լինին միւս կողմը անցնինք»: Աշակերտները ձգեցին ժողովուրդը եւ բարձրացան այն մաւակին մէջ, ուր Յիսուս կը գտնուէր: Հոն ուրիշ մաւակներ ալ կային:

Յանկարծ գօրաւոր հով մը փոթորկեց ծովը: Ալիքները մաւակին զարնուելով՝ ներս կը թափէին, գայն լեցնելու աստիճան, մինչ Յիսուս մաւակին յետսկողմը բարձի մը վրայ կը բնանար: Աշակերտները արթնացին գինձ եւ ըսին. «Վարդապետ, հոգո՛ւ չէ՞ որ մենք կը կորսուինք»:

Յիսուս ոտքի ելլելով հովուն սաստեց. «Դադրէ՛», եւ ծովուն ըսաւ. «Հանդարտէ՛»: Հովը դադրեցաւ եւ կատարեալ հանդարտութիւն տիրեց: Ապա Յիսուս դարձաւ իր աշակերտներուն. «Ինչո՞ւ այսպէս վախկոտ է՞ք. տակաւին հաւատք չունի՞ք»: Անոնք չափազանց վախցան եւ իրարու կ'ըսէին. «Ո՞վ է արդեօք այս մարդը, որուն նոյնիսկ հովն ու ծովը կը հնազանդին»:

«ԻՆՉՈ՞Ւ ԱՅՍՊՊԷՍ ՎԱԽԿՈՏ ԷՔ. ՏԱԿԱԻՆ ՀԱԻԱՏՔ ԶՈՒՆԻՔ»

Յիսուս այս հարցումը ուղղեց իր աշակերտներուն, երբ անոնք ծովուն վրայ փոթորկ մը դիմագրաւելով՝ խռովեցան եւ վախցան: Դիւրին է հաւատալ երբ փորձութիւնները բացակայ են մեր կեանքէն: Դիւրին է հաւատալ երբ ամէն ինչ հեզասահ ու խաղաղ կ'ընթանայ մեր կեանքին մէջ: Բայց ո՞ր է մեր հաւատքը երբ փորձութիւնները մեզ կը շրջապատեն: Ո՞ր է մեր հաւատքն ու համոզումը թէ մենք Քրիստոսի մէջ է որ կը հանգչինք, եւ թէ Քրիստոս ի՞նքն է ղեկավարը եւ առաջնորդը մեր կեանքի նաւերուն: Նեղութեան ընթացքին իրար անցնիլն ու մտահոգուիլը, Քրիստոսի ղեկավարութեան եւ առաջնորդութեան կարողութիւնը կասկածի տակ առնել կը նշանակէ:

ՍՈՒՐԲԵՐ ԵՒ ՏՕՆԵՐ

ԳԻՒՏ ԳՕՏԻՈՅ Ս. ԱՍՏՈՒԱԾԱԾԻՆԻ

Վստահարար մեզմէ շատերը յսած են այս տօնին մասին: Գիւտ Գօտւոյ Ս. Աստուածածինի տօնը ըստ մեր եկեղեցւոյ տօնացոյցին այս տարի կը գուգադիպի Կիրակի, 26 Օգոստոսին:

Միասնաբար ծանօթանա՛նք տօնին:

Արկաղիոս կայսրի օրով (395-408) Երուսաղէմի մէջ գտնուած Ս. Աստուածածինի գօտին յատուկ ուշադրութեամբ ու յարգանքով տարուեցաւ Պոլիս, ուր հաւատացեալները մեծ երկիւղածութեամբ առջեւէն քայլեցին եւ պատուով ու յարգանքով գայն գետեղեցին եկեղեցւոյ մէջ:

Յոյները այդ առթիւ կառուցեցին նոր եկեղեցի մը եւս, կոյսին նուիրւած, եւ գօտին դրին այնտեղ՝ հաւատացեալներու պաշտամունքի առարկայ դարձնելու համար եւ տօնը նշանակեցին Օգոստոս 31-ը:

Հայերուս համար, յետսամուտ տօն է Գիւտ Գօտւոյ օրը: Միմէոն կաթողիկոսը, 1774 թուականին, իր հրատարակած օրացոյցին մէջ գետեղեց Գիւտ Գօտւոյ տօնը եւ այնուհետեւ տօնակատարութեան մաս կազմեց:

ԱՍՏՈՒԱԾԱՄԱՅՐԸ ԵՒ ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Հայ եկեղեցին իր սկիզբէն իսկ յատուկ յարգանք ցուցաբերած է Աստուածամօր նկատմամբ, եւ հայրերու գրականութեան ճամբով գայն ներկայացուցած է իբրեւ «Անարատ տաճար», «Սերովբէ հողեղէն», «Մարմնատեսիլ քերովբէ»: Մեր եկեղեցւոյ մէջ կը նշուին սուրբ Կոյսին նուիրուած եօթը տարբեր տօներ:

Յղութիւն, Ծնունդ, Ընծայումն ի Տաճար, Աւետում, Վերափոխում, Գիւտ գօտւոյ եւ Գիւտ տիոյ:

Իւրաքանչիւր տօն կապուած է Աստուածամօր կեանքին հետ առնչութիւն ունեցող դէպքի մը, Յղութիւնը՝ Սուրբ Հոգւոյ ներգործութեամբ, Ծնունդը՝ իբրեւ «Երկրորդ Եւա», Տաճար ընծայումը՝ իր ծնողքին՝ Յովակիմի եւ Աննայի ձեռամբ, Աւետումը՝ Գաբրիէլ Հրեշտակին կողմէ, Վերափոխումը՝ իբրեւ երկնաւոր հարս, Գօտիին գիւտը եւ Տուփին գիւտը՝ որուն մէջ իր գլխածակոյթը կը դնէ Սուրբ Աստուածածինը:

Հինգերորդ տօնը՝ Աստուածածնայ վերափոխումը. Օգոստոս ամսուան 15-ի մերձաւոր Կիրակին նուիրւած է Աստուածամօր Վերափոխման:

ԱՌԱԿ ԻՍԱՍՏՈՒԹԵԱՆ ՎԱՐՁԱՏՐՈՒԹԻՒՆԸ (2.1-8)

Որդեակ իմ, եթէ իմ խօսքերս ընդունիս ու իմ պատուիրաններս քովդ պահես, այնպէս որ ականջդ իմաստութեան տաս ու սիրտդ հանճարին բանաս, եթէ դուն իմաստութիւնը քեզի կանչես եւ քու ձայնդ հանճարին ուղղես, եթէ զանիկա արծաթի պէս փնտռես ու ծածուկ զանձերու պէս ծնդդես, այն ատեն Տիրոջը վախը պիտի հասկընաս եւ Աստուծոյ գիտութիւնը պիտի գտնես: Որովհետեւ իմաստութիւնը Տէրը կու տայ, գիտութիւնն ու հանճարը անոր բերնէն են: Անիկա ուղիղներուն համար փրկութիւն կը պահէ: Անիկա ուղիղութեամբ քալողներուն վահանն է, որպէսզի արդարութեան ճամբաները պաշտպանէ ու իր սուրբերուն ճամբան պահէ:

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՐՈՒՆ ԽՐԱՏՆԵՐԸ

ԾՆՈՂՆԵՐ ՊԵՏՔ Է ՀՍԿԵՆ ԻՐԵՆՑ ՉԱՒԱԿՆԵՐՈՒՆ ՎՐԱՅ

Այո՛, ծնողներ պէտք է հսկեն իրենց վաւակներուն վրայ, որպէսզի գիտնան, թէ իրենց վաւակները ո՞ր կ'երթան, որո՞նց կ'ընկերանան, ի՞նչ կ'ընեն երբ ընկերներու հետ են, ինչի՞ մասին կը խօսին, ի՞նչ կը դիտեն, ի՞նչ տեսակ խաղեր կը խաղան... Եկեղեցւոյ հայրեր նոյն պատուէրը կու տան. «Ծնողները պէտք է վզուշտութեամբ եւ պատրաստակամութեամբ կրթեն իրենց վաւակները, ինձմեն, պահեն եւ չձգեն, որ պարապ թափառին, եւ երթան տեսնեն, լսեն ու սորվին մեղք գործել: Աստուծոյ ատեանին առջեւ ծնողներ պատասխանատու պիտի ըլլան իրենց վաւակներուն գործած չարիքներուն համար: Մանուկի մը միտքը յստակ հայելիի նման է. վայն մի վրկեր խրատներէդ, որպէսզի մեղքի ժանգը նստելով չապականէ վայն» (Յովհաննէս Երվնակացի):

Որքա՛ն փոքրիկներ սորված են սխալը ընտրել ու գործել, երբ հեռու եղած են իրենց ծնողներու աչքերէն:

Որքա՛ն պատանիներ շեղած են, երբ տեսեր են, որ իրենց վրայ հսկող աչք չկայ:

Սիրելի ծնողներ, շատ կարեւոր է, որ ձեր վաւակները վզան ու տեսնեն, որ ձեր աչքը կը դիտէ վիրեք, բայց նոյնքան ու աւելի կարեւոր է, որ անոնք գիտնան ու վզան, թէ վիրենք դիտող այդ աչքը՝ սիրո՞ղ աչքն է, գուրգուրալից աչքն է, մայրական բաղդը աչքն է, ո՛չ թէ վիրենք պատժելու համար սխալ փնտոող աչքն է, այլ՝ վիրենք սխալէն վզուշտացնելու համար արթուն եւ հսկող աչքն է:

ՀՈԳԵՒՈՐ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒ

ԸՐԻՍՏՈՆԵԱՅԻՆ ԲՈՒՐՄՈՒՆԸՆ ԵՒ ՆԵՂՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄՈՒՆ

Քրիստոնեայ մարդը Քրիստոսի բուրմունքն է: Բուրմունք մը, որ հանդէս կու գայ մանաւանդ նեղութեան ընթացքին: Ինչպէս երբ հովը փչէ վարդերը իրենց բուրմունքը կը տարածեն, այնպէս ալ երբ փորձութեանց հովերը փչեն մեր կեանքներուն վրայ, մեր կեանքերը պէտք է Յիսուսի սիրոյն ու ներումին բուրմունքը տարածեն իրենց չորս կողմը: Հաւատքը մութ պահերուն կը փայլի այնպէս՝ ինչպէս աստղը երկինքի մութին մէջ: Քրիստոնեայ մարդը պէտք է նմանի արեւի այն նառագայթին, որ կը նեղէ ամպերը եւ կը հասնի ջերմութեան կարիքը ունեցող մարդուն: Ծա՛ն մըն է իսկական քրիստոնեան: Ծառ մը, որ թէեւ կը կիզուի արեւին տակ, բայց կիզուող մարդոց կը պարգեւէ շուք եւ հանգիստ:

ՍՈՒՐԲ ԳԻՐԻՔԸ

Եթէ կարդաս Աւետարանը, մէջդ փափակ կ'արթննայ կոյս, այսինքն՝ մաքուր կեանք մը ապրելու, կը մերժես առօրեայ կեանքին յատուկ երկրային երեւոյթները. եթէ հարուստ ես՝ ոչինչ կը համարես հարսութիւնը երբ լսես թէ ան որ նշանուած եր հիւսիսին հետ՝ դարձաւ բու Տիրամայրդ. եթէ դուն աղքատ ես՝ չես ամչնար աղքատութենէդ, երբ իմանաս որ աւտարհի Արարիչը չամչցաւ ամենաաղքատ տղան:

(Յովհան Ոսկեբերան)